

Трупарня

Юрій Федькович

Осіння нічка зимна, бо зима надходить;
В шпиталі на подвір'я жовняр варту ходить.
Що ступить — камінь йойкне, більше нич не чути,
Хіба в кутку, в трупарні, розпачливі нути.

В трупарні світич світить, але вже конає,
При нім кровавий жовняр на смерть спочиває;
Під головов му цегла — і одна, і друга:
Не любя ж, любі браття, в цісаря заслуга?

Лежить покойний жовняр, світич коло него,
А шельвах став під вікни, дивиться на него,
І дивить, і гадає, що то може бути,
Що ніби плач голубки по трупарні чути?

Не видиш, милий брате? — онде на підлозі,
Де кров вмерлому з груді капле в дві дорозі,
Сидять діточок двоє — видко сиротині, —
Головкою б'ють до лави, аж ослони сині.

А з тими діточками повдовіла мати
Хиляє бідну голов, ніби хоче спати;
Ні плаче, ні голосить, бо, відай, не може,
Лиш часом-часом йойкне: "Боже милий, боже!"

Но господь ї не чує, ні голодні діти;
Їх батько спочиває, свічка му ся світить.
— А кров чому підлогов, брате милий, брате?
— Чому та кров підлогов? — Не тобі то знати.